

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Efficax medium, quod Jesus Christus nobis largitur, hauriendi
abundanter è thesauris meritorum suorum per bonum Sacramentorum
usum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

Felix, qui incumbit incessanter orationi.

illas exoratus à nobis, nunquam in vanum id facientibus. Felix anima, quæ ordinarium suæ orationis peragit exercitium; magis felix, quæ facit illud sibi esse continuum! dici potest, ipsam

haurire semper cum gaudio è fontibus Salvatoris: ipsa tam evadit dives, ut ipsamet id nesciat, & nunquam bene sciet, quanti thesaurus suus sit, nisi in æternitate.

ARGUMENTUM.

Efficax medium, quod Jesus Christus nobis largitur hauriendi abundanter è thesauris meritorum suorum, per bonum Sacramentorum usum.

ARTICULUS IV.

EXclamandum hic foret cum sancto Ambrosio ex æquissimo gratitudinis affectu: O bonitas Dei, quot apertæ sunt portæ ad intrandum in cœlum! O quantæ sunt viæ, quæ deducant nos illuc! ô quam efficacia nobis largiris media, ut auspicato effectu promoveamus magnum opus salutis nostræ! omnia tria media participandi è meritis Jesu Christi, quæ consideravimus, bona opera, benè toleratæ afflictiones, oratio, sunt efficacissima profectò; verùm æquiparanda non sunt huic ultimo, quod consistit in bono Sacramentorum usu, siquidem quando ex hypothesi aliquod formari posset dubium circa alia; ecce tibi unum, de quo dubitari omninò non licet, cum articulus sit fidei, Sacramenta novæ legis, à Jesu Christo instituta operari gratiam ex seipsis. Quid sibi vult, ex seipsis?

Vult innuere, quòd ipsa pretiosa sint vasa, quæ illà (nimirum gratiâ) tota sint plena, quæque eam abundanter & infallibilissimè effundant in totam animam se recipientem, quin opus sit, ut illa ex parte suâ quidquam contribuat, nisi quòd obstaculum non ponat bono ipsorum effectui. Exempli gratia: Certi sumus, quòd omnis infans, qui baptizatus est, recipiat gratiam sanctificantem. Et quid facit hic infans ex parte suâ, aut quid contribuit, ut ipsam recipiat? Nihil, cum inhabilis adhuc sit perficere actionem, sive bonam, sive malam, immò nec sciat, quid agatur secum, sed sufficit, quòd nullum ipsi afferat obstaculum. Sacramentum Baptismi sanctificat ipsum ex seipso, & facit ex ipso filium Dei. Mirifica hæc virtus, quæ tam luculenter apparet in Baptismo, est eadem in omnibus aliis; habent ipsa

Sacramenta legis evangelicæ operantur gratiam ex seipsis.

Ggggg omnia

omnia facultatem conferendi gratiam sanctificantem ex seipsis, omnibus sese recipientibus, modo operari permittantur, & non impediuntur producere bonum hunc effectum.

Non sufficit recipere Sacramenta, oportet exinde proficere.

Duo præcipuè illorum nobis sunt, quorum usus nobis est frequentior: Pœnitentiâ & sancta Communio; indies conspiciuntur populi catervatim huc advolare, eòquòd credant, hæc sacra esse vasa omni referta gratiâ & sanctitate, nec aliud requiri, nisi ut accedant, illâque recipiant. Fides illorum Catholicissima profectò est, & infallibilissima: sed insuper plurimi talem concipiunt fiduciam, seque tam certos credunt, quòd, modò frequenter accedant ad pœnitentiâ, & frequentius adhuc ad sacram synaxin, sufficiat, quòdque directè & magnis passibus ambulent viam cœli. Et verum est etiam, quòd nihil tam sit efficax, ad locupletandum illicò animam magnâ divinarum gratiarum abundantia, sicut frequentissimus Sacrae Communionis usus, quòdque omnes illi, qui frequentant ipsum, quasi ad oculos crescere debeant in gratia, in perfectione & sanctitate. Et si non obtineant, quòd quærent, ex qua parte est defectus?

An erit ex parte divini hujus Sacramenti? Hoc esse non potest:

Siquidem non solum est articulus fidei, quòd producat gratiam ex seipso, sicut omnia alia sunt infructuosa Sacramenta; sed ad credendum nos fides obstringit, quòd contineat ipsummet omnium gratiarum Auctorem, quòdque totum illarum Oceanum afferat animæ se recipienti. Una ergò sola Communio bona sufficeret ad complendum ipsam omnibus gratis, cum plures illi offerat, quàm earum recipiendarum habeat capacitatem. Nunquam igitur ex parte ipsius oritur defectus, si anima post numerosam Communionum multiplicationem inopem sicut priùs, se inveniat gratiâ, sanctitate & amore Dei. Necessariò igitur omnis defectus proficiscitur ex parte animæ, uti conveniunt omnes; sed non ita apparet, ubi sit hic defectus. Quæramus illum, ut inveniamus; maximi namque hoc est ponderis ac momenti.

An causa sit, quòd hic homo tam frequenter Sacram Synaxin accedens, non satis magnam huc afferat reverentiam; quòd perficiat illam quasi ex usu & consuetudine; quòd non possideat fervorem internum, nec fidem satis vivam; quòd suum in varia distrahi permittat spiritum; quòd ignavus sit & vecors, & absque ullo affectu? Ecce ingentes procul dubio defectus; sed hi omnes non impedirent, quin ita commu-

Sola ignavia & evagatio mentis non impedit gratiam Sacramentorum,

communicando reciperet gratiam, cum Sacramenta operentur gratiam ex seipsis in iis, qui non ponunt obstaculum, citra hoc, quòd aliquid ex parte suâ contribuere ipsos, sit opus. Verum quidem est, quòd ipsorum indevotio, quæ non reddit ipsos omninò incapaces ad recipiendum fructum Sacramenti, nisi pertingat usque ad peccatum mortale, indignos tamen reddat illos, ad recipiendum illum tam abundanter sicut reciperent, si meliores huc afferrent dispositiones. Et Deus meritisimè castigat illos, relinquens terram illorum sterilem, quamvis optimum ipsa recipiat semen juxta effatum Vatis Aggæi: *Seministi multum, & insulisti parum.* Verumtamen, quando persona, quæ communicat, non haberet plus devotionis erga Sacramentum, nec plus reverentiæ, quàm infans, qui recipit Baptismum, hoc non impediret, quin operaretur gratiam in illâ: quondam enim imponebatur ori Baptizatorum particula sacræ hostiæ, & ipsi duplicem recipiebant gratiam, illam Baptismi, & illam Sanctæ Communionis. Si igitur hæc anima, quæ comunicat absque attentione & devotione animi, non recipit gratiam, oportet aliquid aliud esse, quod ipsam impediat. Sed quid est hoc?

An causa sit, quòd ipsa accedat ad sacramentum plurium rea-

peccatorum venialium? Siquidem cum hic panis Angelorum sit, accedere oporteret velut Angelum, ad recipiendum illum. Et quia Jesus Christus infinitâ ratione abhorret peccatum, etiam minimum peccatum veniale, maxima ipsi infertur injuria, dum recipitur conscientia peccato veniali obnoxia; & forsan hoc impedit, ut suam recipienti hoc Sacramentum non conferat gratiam. Non, nisi eo modo, sicut mox explicabo: Siquidem licet peccatum veniale summè displiceat Deo, & ipse annihilari mallet cælum & terram, quàm unicum tale committi; nihilominus id absolute incompatible non est cum gratia sanctificante, cum illam non destruat in anima illud committente; alias peccatum veniale non esset, sed peccatum mortale. Similiter ergo non impediret augmentum gratiæ, & Sacramentum non intermitteret producere illam in anima se recipiente, quantumvis plurium venialium conscia foret noxarum. Si ergo illam non recipiat, oportet majus adesse obstaculum id impediens. Et hoc tandem quid erit?

Non est hic fluctuandum animo. Certum est, non nisi solum peccatum mortale absolute incompatible esse cum gratia sanctificante; & ideo etiam nuncupatur peccatum mortale, eò quòd

Peccatum veniale non impedit gratiam Sacramentorum.

Non nisi peccatum mortale absolute incompatible esse cum gratia sanctificante; & ideo etiam nuncupatur peccatum mortale, eò quòd

Non nisi peccatum mortale absolute incompatible esse cum gratia sanctificante; & ideo etiam nuncupatur peccatum mortale, eò quòd

Ggggg 2 mor-

mortem afferat animæ, auferendo ipsi vitam gratiæ. Si igitur verum est, quod Sanctum Sacramentum non producat effectum suum principale, nempe gratiam sanctificantem, in anima se recipiente, necessario oportet hanc animam esse in statu peccati mortalis. Nam omnis Theologorum doctrina consentit in hoc, quod non nisi solum peccatum mortale absolute sit incompatible cum gratia. Sed ô Deus! quod nos abripit hæc veritas? & quantæ ex hoc principio deducuntur absurditates?

Valde mirum est Sacramenta non proficere ea recipientibus,

Quid igitur cogitandum sit de tot hominibus aliis sat bonis, devotis tam viris, quam sceminis, de tot Presbyteris, de tot Religiosis utriusque sexûs non cessantibus recipere Sacramenta Pœnitentiæ & sanctissimæ Eucharistiæ, quin appareat aliquod augmentum gratiæ aut amoris Dei in eis? Nam quales visi sunt ante quindecim, viginti aut triginta annos, tales videntur hodie, nisi forsân deteriores adhuc fuerint effecti. Et quando remittuntur ad propriæ tribunal conscientiæ, ipsique bonâ fide agentes coram Deo abscondita cordium agnoscente confitentur veritatem, qualem ex propria sua noverunt experienciâ, fatebuntur, se non videre, quod habeant plus gratiæ, aut sanctitatis, aut amoris Dei, post quadringentas vel mil-

lenas Communiones, quàm habuerant ante. Ex manifesta igitur experientia judicari potest, quod tanta, quæ receperunt Sacramenta, nihil gratiæ sanctificantis operata sint in ipsis: Siquidem, quàm modicum etiam gratiæ ipsis quodlibet contulisset, cum ita fuerint multiplicata, observatum fuisset tandem ipsius augmentum, sicut plura arena grana tandem acervum conficiunt, qui appareat oculis. Jam nemo hic aliquid percipit, nec ipsimet observare possent, quod adaucti fuerint illâ. Exploratum igitur omninò est, quod Sacramenta nihil operentur in illis, faltem quod percipi possent.

Sed dicis, illa semper producere gratiam ex seipsis, quando nulum occurrit obstaculum in anima se suscipiente. Hoc tam verum est, ut articulus sit fidei. Et dicis non nisi solum peccatum mortale esse, quod obstaculum ponat gratiæ sanctificantis. Nihil hoc est certius. Ah! Itane mihi Deus, an ergò hi omnes erunt in statu peccati mortalis? an ergò committent tot nefanda sacrilegia, quot recipient Sacramenta? an sic continuo ambulabunt latam æternæ damnationis viam, dum homines æstimantur pietate & devotione insignes? Ipsorum vita non apparet vitiosa, nec videntur ipsi committere peccata grandiora, quin etiam contestantur,

Veritas terribilis, quam nec dicere, nec cogitare licet.

stantur, se pro nullâ re mundi patraturos peccatum lethale, aut tali suam maculatos conscientiam. Et dicere, hæc omnia esse peccatum lethale continuum, totidemque victimas inferno consecratas esse illos, qui sæpius frequentant Sacramenta, seque devotendo exercitiis pietatis, videntur esse purior & sanctior totius portio Ecclesiæ: hoc scandalosum foret dictu, horrendum hoc foret cogitatu.

Discursus, qui urget & confundit securissimos quosque.

Ita, non dico illud, & ducerem mihi conscientiam id solummodo cogitare, terribile mihi id ipsum videretur. Sed quid agendum, ut nos hoc labyrintho evolva- mus? Nonne verum est, quod Sacramenta à Jesu Christo instituta producant in animabus gratiam ex seipsis, id quod appellant, *ex opere operato*, quando non inveniunt obstaculum, quo impediuntur? de hoc dubitare non licet, cum sit articulus fidei. Nonne verum est, quod non nisi unicum peccatum mortale sit obstaculum gratiæ sanctificanti, & incompatible cum illa? de hoc æquè parum dubitari potest, cum hoc quasi constituat essentiam peccati mortalis, quodque illius distinctivum est à veniali: unum destruit gratiam, & alterum non destruit ipsam. Nonne tandem verum est, quod necessario debeat esse aliquod obstaculum, quod impediat augmentum gra-

tiam in omnibus his animabus, quæ tam frequenter recipiunt, & quasi indies Sacramenta inutiliter, cum non appareat, quod producant quidquam in his animabus? Hoc negari non potest. Verum si hic adest obstaculum gratiæ, adest hic ergo peccatum mortale? Verum si peccatum mortale hic adest, est ergo status miserandus deducens ad æternam damnationem? Judica tu ipse. Verum si hoc habeatur pro certo, est igitur desperandum toti mundo? Fateor, plenum hoc esse terrore, quodque fortissimos quosque concutiat tremore.

Sed quid agendum, ut expediamur his angustiis, ut enodemus hanc difficultatem? Fateor, quod quanto magis, quanto penitius hæc mente revolvo, tanto me magis involvam tenebris, minusque videam lucis. Veritatem hanc reliqui prorsus nudam & absque ullâ mitigatione in prima impressione hujus libri, quam plures animæ timorata nimis duram credentes, hæcque perterritæ, deque illâ conquestæ, obsecrârunt me, ut sibi hæc super re, si possibile sit, aliquid impertirer lucis, quâ redderentur securæ. Sed quid juvat abscondere veritatem, seque ipsum excœcare velle? allegari possent vanæ quædam rationes, non idoneæ nisi ad occultandam & non enodandam difficultatem; sed

Difficultas, quæ resolvî non potest.

Ggggg 3 infe-

infelix est labor, studere, ut se ipsum quis decipiat. Relinquo quaestionem hanc examinandam & resolvendam aliis me doctioribus.

Quod adungere possum in secunda hac impressione magis favorabile, quodque iudicio meo magis convenit rationi, est, quod indevotio, parva fides & reverentia, & ut dicam unico verbo, defectus bonarum dispositionum, quibus instructas oporteret esse animas Sacramenta recipientes, privet vel ex parte, vel fortassis ex toto ipsas fructu, quem haurirent ex illis, qui que esset gratia sanctificans: non quod ipsae absolute incapaces sint ad recipiendum illam, quando ipsarum indispositio non pertingit usque ad peccatum mortale; sed quod indignae sint, ut Deus largiatur eosdem ipsis favores, quos largitur animabus sibi fidelibus, quodque mereantur potius puniri ob defectum, quem committunt, subtractione actuali multarum gratiarum, quibus Deus privat ipsas magis vel minus juxta ipsarum demerita. Sic plures, absque eo, quod fortassis faciant unquam, vel saltem raro Communiones sacrilegas, illas faciunt inutiles, & loco hujus, ut remunerentur pretioso dono gratiae, puniuntur ejusdem privatione. Ecce, juxta opinionem meam, quod dici hac in re pos-

sit, magis mite ac pium, quodque personas plurimas à Communionibus sacrilegis reddere possit securas, quam vis illas plerumque faciant inutiles. Sed qui bene perpenderet jacturam communionis inutilis, amarum deploraret ipsam lacrymis; quantis enim gratiis ipsa privat animam, tanto haec privatur gloriae cumulo in aeternitate. Et ecce quod nos redigat nostra indevotio, nostra negligentia, nostra socordia.

Nihilominus fateor, quod consideratio magnae hujus miseriae me humiliet usque ad abyssum, meque semper timore ac tremore concutiat coram Deo. Obsecro Jesum Christum per pretiosum ipsius sanguinem, ut mihi detegat & è corde meo avellat cuncta obstacula, quae augmentationi gratiae ipsius colloco in anima mea, cum auspiciatissima hac fruatur sorte, saepius accedendi ad Altare, & percipiendi divina ipsius Sacramenta.

Justus timor abstergeret me quidem, ne accederem ad illa. Sed timor adhuc major me urget & extimulat, ut ipsa frequentem; audio namque minas intentatas à Jesu Christo in Evangelio: *Amen dico vobis, nisi manducaveritis carnem Filii hominis, & biberitis ejus sanguinem, non habebitis vitam in vobis.* Ecce condemnationem meam jam pronuntiatam, si abstinero, meque abstraxero

Joan. 6.
v. 54

ab

Non minus
periculofum
est, abstinere
à Sacramentis,
quàm inutili-
ter accedere.

ab adorando pretiosi Corporis
ipsius Sacramento. Novi aliã
ex parte, non minus ipsum in
judicio suo postulaturum ratio-
nem de communione omiffa
contra voluntatem suam, quàm
de communione male factã con-
tra reverentiam Majestati suã
debitam. Oportet ergò evita-
re utrumque; oportet commu-
nicare, ne privemur vitã æternã,
uti minatur nobis; sed oportet
communicare dignè, ne fortè

rei inveniamur Corporis & San-
guinis Domini, juxta S. Pauli
factum nobis monitum. Et
ingentes hæ duæ obligationes,
quæ utrinque nos urgent, inevi-
tabili nos stringunt necessitate,
ut indefessè invigilemus puri-
tati animæ nostræ, velut homi-
nes, qui, cum nutriantur propriã
substantiã Filii Dei, vivere etiam
debeant vitã Dei. O quàm ve-
rum est, omnes Christianos de-
bere esse sanctos!

ARGUMENTUM.

*Quodnam sit verissimiliter verum obstaculum impediens
effectum Sacramenti.*

ARTICULUS V.

FAteor, mirum valdè esse,
quòd dum conscientiarum
nostrarum instituiamus examen,
non inveniamus peccatum no-
tabile nobis obstans, quin simus
in gratia Dei, & speremus aug-
mentum gratiæ ex usu Sacra-
mentorum. Nihilominus ma-
nifestè videmus, illam non cre-
scere in nobis, vel tam parùm,
ut nostram effugiat cognitio-
nem. Quòd obstaculum hic
possumus ponere, cum videamur
nobis servare totam legem
Dei?

um ex toto corde nostro, ex to-
ta anima nostra, & ex totis viri-
bus nostris? Ecce tibi maximum,
validissimum, magisque indi-
spensabile ex omnibus præceptis
Dei, quod requirit omnia, quòd-
que nihil excipit; & nihilomi-
nùs videtur, id ex omnibus mi-
nùs curari aut observari, quasi
nullam specialem afferret secum
obligationem; nullum ex omni-
bus est, cui minus tribuatur ob-
servantiæ, cui adimplendo mi-
nor impendatur zelus.

Quid novi, an non peccemus
omnes gravissimè contra pri-
mum & maximum mandatum,
quod præcipit nobis, amare De-

Nonnulli faciunt ex eo velut
præambulum Confessionis suæ,
& dicunt obiter: Accuso me,
quòd non amaverim Deum ex
toto corde meo. Sed non inten-
dunt

Nimis parùm
æstimatur o-
bligatio maxi-
mi præcepti.